

[Holger Larsen.]

sen af Invaliditeten, af Erhvervsevnen, skal der ikke som nu sammenlignes med Personer i samme Aldersklasse, idet man har slettet den Tilføjelse, der kom ind i 1927, om, at Sammenligningen skulde ske med Personer af samme Aldersklasse. Dette var en Skærpelse af Sammenligningsreglerne, og denne Skærpelse var overordentlig vanskelig at arbejde med. Det er vel ikke for meget sagt, at man aldrig vilde kunne føle sig paa den sikre Side, og dertil kom, at man i Virkeligheden bestandig maatte omregne; næsten for hvert Aar, der gik, maatte man til at omregne, hvis man vilde være fuldt ud retfærdig.

Jeg vender mig saa til §§ 39, 40 og 41 — idet jeg bemærker, at jeg naturligvis ikke har til Hensigt at gennemgaa samtlige Paragraffer ved denne Lejlighed —, der for saa vidt er de væsentligste, som de omhandler Understøttelsernes Beløb. Ministeren har, da han stod overfor de forskellige Systemer, valgt Aldersrentesystemet med dets Graduering efter Bopæl, Køn og Indtægt, og han kunde jo ogsaa vanskeligt have valgt andet, da dette System er og bliver det bedste. Ministeren har yderligere udbygget Systemet, idet han har taget Hensyn til Børnene ved Indførelse af en Bestemmelse om Børnetillæg. Grundtaksterne for saavel Invalide- som Aldersrente er gjort ensartede, og jeg synes, som allerede nævnt, at Ministeren er sluppet overordentlig godt fra det — Vanskelighederne var store. Allerede en Graduering af Invalididenten frembyder overordentlig store Vanskeligheder. Naar man i tidligere Tid har talt om en Graduering af Invalididenten, navnlig naar der af Invaliderne selv har været talt derom, saa har man meget ofte tænkt sig en saadan Graduering efter Svaghed, altsaa efter Erhvervsevnen, efter Sygdommens Omfang o. s. v. Jeg tror, at alle, der har med denne Forsikring at gøre, altid er vejet tilbage for en Graduering ad denne Vej, thi hvis man gik ind paa en saadan Graduering, er det vel ikke helt urigtigt, hvad en Forsikringsmand en Gang udtalte, at saa vilde vi simpelt hen alle have en eller anden Svagelighed og paa en eller anden Maade være berettigede til at blive betragtet som Invalid. Det har man da ogsaa ganske set bort fra ved den Graduering, som her er foreslaaet. Men alene dette at graduere Invalididenten vilde naturligvis frembyde Vanskeligheder, saafremt Udgifterne ikke skulde stige i alt for høj Grad. Det vilde jo ikke være nogen Kunst at tage den laveste Takst, 540 Kr. ude paa Landet, lade den være Grundtaksten

og saa bygge højere op for alle de andre; det var ingen Kunst, det kunde enhver sætte sig til at lave. Men det vilde ganske simpelt bevirke, at man kom op paa saa høje Udgiftsbeløb, at der ingen som helst Udsigt blev til at gennemføre et saadant Forslag i dette høje Ting. Det blev naturligvis betydeligt sværere, naar man, foruden til Udgifterne, ogsaa skal tage Hensyn til Bopælen, til Køn, til svære Former for Invaliditet og til Børneantal, og endnu værre blev det, naar man skulde indbygge Aldersrenten, fordi Aldersrenten jo har nogle overordentlig lave Takster, navnlig ude paa Landet.

Forslaget gaar da den Vej, som sikkert er den eneste farbare, at man forhøjer Aldersrentetaksterne paa Landet ganske klækkeligt, med 25 pCt., man forhøjer Provisbyernes Takster med 12 pCt. og forhøjer saa endelig Københavns Takster med noget færre Procent, 4. Derved bringer man Forskellen mellem de tre Grupper: København, Byerne og Landet, til at blive noget mindre end hidtil; det har saa ofte været kritiseret, at Forskellen mellem Aldersrentetaksterne i København, i Byerne og paa Landet var alt for stor. Ved at lægge disse Procenter til gør man Forskellen mindre, saaledes at Forholdet mellem Satserne stiller sig som 100, 85 og 70 imod 100, 80 og 60 i Øjeblikket. Derved opnaar man et betydeligt bedre Forhold. Naar man har denne Afstand mellem Taksterne, er det af Hensyn til Leveomkostningerne, og denne mindre Afstand mellem Taksterne vil ogsaa bedre svare til Forholdet mellem Leveomkostningerne de forskellige Steder. Man naar tillige til, indenfor en forsvarlig økonomisk Ramme, at tage alle de ønskede Hensyn, som Gradueringen tilsigter, og derved til at fordele Hjælpen paa en langt mere retfærdig Maade, uden at noget Menneske behøver at faa mindre, end det faar nu.

De faste Takster giver — bortset fra Tillæg og Fradrag — følgende: Ægtepar i København faar en Forhøjelse af Invalididenten paa 252 Kr. og af Aldersrenten paa 54 Kr.; enlige Mænd i København faar en Forhøjelse af Invalididenten paa 168 Kr. og af Aldersrenten paa 30 Kr., enlige Kvinder i København faar en Forhøjelse af Invalididenten paa 120 Kr. og af Aldersrenten paa 18 Kr. I Provisgruppen, hvortil hører alle bymæssigt bebyggede Kommuner med over 1500 Indbyggere, faar Ægtepar 102 Kr. mere i Invalididenten og 108 Kr. mere i Aldersrente; enlige Mænd faar 66 Kr. mere i Invalididenten og 66 Kr. mere i Aldersrente, og enlige Kvinder faar